

νόμεων του. Παρουσιάσθη εἰς τινα φίλον τῆς ζωγραφικῆς, δύτις τῷ ἐπρόσφερε, πάραπτα ἑκατὸν φλορίνια. 'Ο Ραμβράν ἔλαβε μετ' ἐκπλήξεως τὰ ἐκατὸν φλορίνια καὶ ἐπέστρεψε εἰς τὸν μῦλον, διηγούμενος τὴν τύχην του.

'Εκτοτε, πρέπει νὰ τὸ εἴπωμεν, δὲ ἔρως τοῦ χρυσοῦ ἐτάραξε τὰ δινειροπολῆματα τοῦ καλλιτέχνου. 'Ἐντούτοις ἡτο ἡδη πλούσιος διὰ τῶν εἰκόνων, τὰς δοπίας ἐκάμνεν, διαν ἐνυμφεύθη νεάνιδα χωρικήν ἐκ 'Ραρέπη ἢ ἐκ 'Ραναδρόπη, ἡτις δὲν εἶχεν εἰμή τὴν ὥραιοτητά της, τὴν νεαρότητα, τὴν εὐθυμίαν της. 'Ἐκ τούτου ἀνοεῖ ἐκαστος διτὶ δὲν ἦτο φιλάργυρος. 'Εξέλεξε δὲ διαιμονήν του τὸ Αιστελόδαμον, καὶ ἤνοιξεν ἐργαστήριον ἡσυχον, εἰς δὲν ἐκαστος μαθητῆς εἶχεν ἐν σκουδαστήριον.

'Ἐκαστος ἐν τῷ κόσμῳ ἔχει τὴν μανίαν του, θεῖός τις νόμος ἐπέβαλε τὸν κανόνα τούτον εἰς τὴν ἀνθρώπινην. 'Ο Ραμβράν λοιπὸν εἶχε τὴν μανίαν τῶν χρημάτων. 'Η μανία αὕτη, ἡτις δὲν εἶχε κατ' αρχὰς εἰμή ιδιοτροπίας ἔγεινεν δλίγον κατ' δλίγον κατηφής καὶ σπουδαία.

Πνεῦμα ιδιότροπον καὶ ἐλεύθερον οὐδέποτε ὑπῆρξε δοῦλος οὐδὲ καὶ πρὸς τὸ τοῦ χρυσοῦ πάθος. 'Ημέραν τινὰ καθ' ἣν ἐζωγράφιζεν οἰκογένειαν εὐγενῆ, τῷ διηγγειλον τὸν θάνατον πιθήκου, διὸ ἤγαπα πολύ. Δὲν ἔδυνήθη νὰ ὑποφέρῃ τὴν θλιψιν του, παροργικεται κατὰ τῆς τύχης, λέγει διι τὸ πᾶν τετέλεσται δι' αὐτόν. του. 'Ἐνω δὲν θήρηνει, σχεδιογραφεῖ διὰ μεγάλων

χαρακτήρων, τὸ πρώσωπον τοῦ πιθήκου εἰς τὸν πίνακα τῆς οἰκογενείας.

Τῷ ἔκαμον παρατηρήσεις, τῷ εἶπον διι δὲν πιθήκος δὲν ἀρμόδει εἰς μέσω σοβαρῶν προσώπων. 'Ολη ἡ οἰκογένεια ἀγανακτεῖ καὶ τὸν διατάττει νὰ ἐξαλείψῃ τὸ ζῶον.

'Εξακολουθεῖ νὰ θρηγῇ καὶ νὰ ζωγραφίζῃ τὸν πιθηκόν του. 'Ο ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας τὸν ἐρωτᾷ, μὲν σοβαρὸν τόνον, ἐὰν τῆς οἰκογενείας του ἡ κάτιενδς πιθήκου σκοτεῖ νὰ ζωγραφίσῃ τὴν εἰκόνα.

— Εἶναι εἰκὼν τοῦ πιθήκου, ἀποκρίνεται δὲν 'Ραμβράν.

— Δοιπόν, κρατήζετε τὴν εἰκόνα σας, εἶπεν ἀγανακτῶν ὁ κύριος.

— Κανοείτε, ἀποκρίνεται δὲν ζωγράρος.

Δισκόλως δύναται τις νὰ φαντασθῇ τοιαύτην εὐφύΐαν, ἀπολεσθεῖται, εὐτας εἰπεῖν. ἐντὸς μετελέου χρυσοῦ, ζῶσαν δὲ ἐν τῇ οἰκογενείᾳ, καὶ διας ἀλλοτρίαν τῶν οἰκιακῶν ἡδονῶν. 'Ο Βανδύκης εἶται τὸν πλούτον ἀπὸ τὴν Ἀλχημίαν, δὲν 'Ραμβράν ἔζηται τὸν χρυσὸν ἀπὸ τὸν χρυσὸν. Βίρωνία τοῦ ὑπερτάτου πνεύματος, διπέρ ἀφῆκε νὰ κατέληθη ἐπ' αὐτῶν μία ἀκτὶς τῆς δόξης του! Εἰς τὸν βίον παντὸς μεγάλου καλλιτέχνου ἀπαντᾷ τις τὸν ἔρωτα τούτον τοῦ χρυσίου. 'Ο Ζεύξης δὲν ἐδείκνυεν ἀντὶ πληρωμῆς τὴν περιώνυμον Ἐλένην του;

P. H.

Musée des familles.

— 5 —

ΤΟΠΟΘΕΣΙΑ ΕΝ ΚΡΙΜΑΙΑ.

Η ΚΡΙΜΑΙΑ.

‘Η Ταυρική χερσόνησος, ἡ καλουμένη αὔγερον Κριμαία, εἶναι ἡ Ισταλία, ὡς εἰπεῖν, τῆς Ἀρκτου. Ή επιφυλή, ἡ συκῆ, ἡ ἐλαία φύονται αὐτοῦ ἀκόπως, ὡς εἰς τὰ μεσημβρινώτερα κλίματα. Ό δὲ πληθυσμὸς αὐτῆς, συγχαίμενος κατὰ μέγα μέρος ἐκ Τατάρων παρίστηται τὴν εἰκόνα τῆς πατριαρχικῆς ζωῆς.

‘Η ἀντικρινή εἰκόνων παρουσιάζει οἰκογένειάν την Τατάρων, ἀνατριχολουμένην ἐκ τὰς ἑσπερινὰς αὐτῆς ἔργασίας. Γά τῇ τῶν φυλῶν τούτων εἶναι εἰρηνικό, διότι ἀξιόλογος καὶ οἱ συγχροτούντες αὐτάς. Γλυκεῖς καὶ φιλόζενοι, μετὰ χαρᾶς ὑπόδεχονται τὸν περιηγητήν. Άλιδες ἐπιθυμίαις ιών καὶ ἀνάγκηις εἶναι τόσον περιωρισμέναι! ή τάξις δὲ καὶ τὸ ἄνετον μὲν δῆλη τὴν ἀπλοτηταν ταύτην, ἀπαντᾶται εἰς δλας τὰς οἰκίας.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

MANIAI TINON MEGALON ANARON.

Συνήθως τοὺς μεγάλους ἄνδρας επευδάζουσι εἰς τὰ μεγάλα ἔργα των, ἀλλὰ τοῦτο εἶναι καὶ μεγιστον λάθος. Οἱ μεγάλοι ἄνδρες ἀγεννήθησαν βεβαίως διὰ νὰ πράττωσι καὶ μεγάλα, καὶ οὐδέποτε περὶ τοῦ ἴδιαιτέρου χαρακτῆρος αὐτῶν δυνάμεθα νὰ μαθωμένη, οἴσιν μόνον τὴν ἑωτερικήν αὐτῶν ζωὴν ἐπιτροπῶμεν. Διὰ νὰ γνωρίσωμεν τοὺς χαρακτῆρά των, τὴν ἰδεῖν, πρέπει νὰ τοὺς ἀφροπάτωμεν, οὕτως εἰπεῖν, ἐν τῷ ἴδιαιτερῷ βίῳ. Πάντις εἰς ἀνθρωποι εἶναι ἵστοι ἐνώπιοι τῶν μικρῶν χρειῶν τῆς ζωῆς. Αὐτοὺς διατελοῦσιν ἐντελῶς μὲτα ἐλατιώματά των, τὰς ἐλλείψεις των, τὰς μανίας των — τὰς μανίας των περὸ πάντων. Τί μᾶ; μέλουσιν οἱ ἀρεταὶ των; Εάν μᾶ; παρτεῖσθαι κατὰ τύχην τινάδες, τὸ συνεχέστερον πηγάζειν ἐκ τῆς φιλαυτίας.

‘Ο Ιούλιος Καΐσαρ εἶναι ὁ μολογουμένως εἰς τῶν μεγαλητέρων ἀνδρῶν τῆς ἀνθρωποτητος. Ἐν τούτοις, δὲ μέγας οὗτος ἀνὴρ, ὡς τὸν περιγράφεις δὲ Πλούταρχος, καὶ κατόπιν τούτου δὲ Μονταίγνιο, ἐλάμβανε τὴν λεπτομερεστέραν, τοῦ σώματος τρυφερίαν, ἔχοντας δὲ φέτο παντοῖς μῆρα ἐκτὸς τῶν γυναικῶν του, τὰς δύοις μετειβάλε τετράκις, ἀπέλαυνε τῶν ἐρωτῶν τῆς πειρωνύμου βασιλίσσης τῆς Αἰγύπτου Κλεοπάτρας, ἡσκεθή ὥστεις τῆς Εύνόης, βασιλίσσης τῆς Μαυρυτανίας, καὶ ἐν Φώρῳ, τῆς Ποσθενίας, γυναικὸς τοῦ Σερβίου· Σουλπιτίου, τῆς Λολίας τοῦ Γαβινίου, τῆς Γερτούλλης τοῦ Κρόσσου, καὶ τῆς Μουτίσσης, γυναικὸς τοῦ Μ. Πομπίζου. — Εγένετο καὶ τὴν μανίαν, διη τοῦ δὲ μόνος γνωρίζων νὰ μαγιεύῃ παγεόρους πνικτούς (σιουφάτους).

‘Ο Ναπολέων βαπτίζων τὸν δάκτυλόν του εἰς τὸ καρύκευμα ἀδέσματος τενος, ἐπήλειφε τὸ πρόσωπον τοῦ υἱοῦ του. — ‘Ο Ιούλιος Καΐσαρ εἶχε τὴν συνήθειαν νὰ ξένη τὸ μέτωπόν του διὰ τοῦ δακτύλου του,

ώς διὰ νὰ πρεσκάλεσῃ τὴν ίδεαν. — ‘Ο Κικέρων, ὡς τὰ κακῶς ἀνατεθραμμένα παιδιά, ἔχων πάντοτε τὸν δάκτυλόν του εἰς τὴν φίνα του.

‘Ο Μοντέσκιος, ησθάνετο δυσκολίαν μεγίστην εἰς τὸ νὰ ἐκφράσῃ τὴν ίδεαν του, καὶ τότε μόνον εἰργάζετο μετὰ πινας εὐχολίας, διαν ἔκρας τὴν ἔστιαν διὰ τοῦ ἄκρου τοῦ ποδός του. ‘Ο Βοφών δὲν θύματα νὰ γράψῃ εύτε ἐνα στύχον, ἐάν οἱ χειρές του δέν εκαλύπτεντο ὑπὸ κυμάτων δαντέλλας, καὶ ἀν δὲν ήταν ἐστοιλισμένος ὡς διὰ χορὸν τῆς αὐλῆς. Οὕτω καὶ σημερόν τις τῶν δραματικῶν συγγραφέων δὲ Σεκρίδης ὑποθέτεται, οὐδόλως γράφει, ἀν τὴν χειρά του δέν καλύπτει τὸ λεπτότερον χαρακτίον.

‘Ο δοῦξ τοῦ Βενδόμου, νόθος υἱὸς τοῦ Λευδοδίκου ΙΔ', καὶ ἔνδοξος στρατηγὸς, διήνευεν ἐξ ὥρας τῆς ἡμέρας ἐν τῷ ἀποπάτῳ του, διόπου συνεχῶς καὶ ἐγευμάτιζε, καὶ διόπου ἐδέχετο τοὺς πρόσθιες τῶν ξένων δυνάμεων. Προτιμώ τὸν Δεσμινιανὸν, διότις διεσκέδαζε φονεύων μυάς, η τὸν Λευδοδίκον ΙΓ'. καὶ τὸν ἀρχιδοῦκα Ιωάννην παραδίδομένους εἰς ἔργασίας σιδηρουργικάς. Οὕτως δὲ μουσικὸς Βιτόβιη, εἶχε τὴν μανίαν τοῦ μαγιεύειν, καὶ πολλάκις ἀφνων τὰς θείας συμφωνίας τοῦ κυματόλου, ἔτρεχεν εἰς τὰς θερμάστρας του (φουρνέλλο).

‘Ο Βύρων περιστέρερον ἐκαυχᾶσθαι διὰ τὴν τοῦ νηχεσθαί τέχνην του καὶ τὸν διάπλουν του ἀπὸ Σητοῦ εἰς Ἀβυδον, κατὰ μίμησιν τοῦ Λεάνδρου, η διὰ τὰς ποιησεις του. ‘Αλλ' δὲ παραδίδοσθαι εὖ τοὺς ποιητῆς ηιο μεστοῖς ἀδυναμῶν καὶ προλήψεων· ίδεον τὶ περὶ αὐτοῦ λέγουσιν οἱ βιογράφοι του. Εἰ καὶ εἶχεν ἀσρίστους καὶ σκεπτικάς ίδεας περὶ θρησκείας, ἐπίτευσεν δῆμως εἰς τὰ φαντάσματα, εἰς τὰς προαισθήσεις. Μάγιος τις τοῦ προεπίπεδον διη τὸ 36 καὶ 37 ἔτος τῆς ἡλικίας καὶ θάτῳ εἶναι διέθετον, καὶ οὐδέποτε η ίδεα αιτη ἐξηλθε τοῦ πεντάματός του. Η παραποκευὴ ήιον ήμέρα ἀπόφραξ δι αὐτὸν, τοσούτον, ὥστε ἀνεμιμηκετο μετὰ τρόμου, διτι παραποκευὴ ήμέραν ἐπειδισθη τοῦ πλοίου εἰς Γένουν διά να ἐλθῃ εἰς τὴν Ἐλλάδα. Ἐνόμιζε κακὸν οἰωνῶν να προσφέρῃ η νὰ τῷ προσφέρωσιν ἐπὶ τραπέζης ἄλλας, ὡς καὶ τὸ νὰ χύσῃ ἄλλας η ἔλαιον, νὰ τῷ πέτη δ ἄρτος η νὰ θράυσῃ κατεπτρον· δέ Μόρο ἀποδίδει τὰς προλήψεις τοῦ φίλου του εἰς τὰ παραδείγματα καὶ τὴν ἐπιφέρην τῆς μητρός του.

‘Ο Μονταίγνης ητον δλως ἀδαήμων τῶν τῆς κοινῆς χοήσιων; πραγματων. Σχεδὸν πάντοτε ασθενής εὐηγχολεῖο μόνον περὶ τῆς μητρὸς του· ἐν τούτοις ἐτρόμαζε τοὺς τατρών. ‘Αλλ' ἀν ἐτρόμαζε τοὺς τατρών, ἐτρόμαζε καὶ τὴν ἐσθένειαν.

Δέν ἐνθυμούμει πολὺς τῶν ήρων δέν ηδύνατο να ηῇ ἀράχηνην χωρὶς νὰ ωχρίσῃ, ἀλλὰ καὶ δὲνδρεῖος Λαρροεφουκόλτος ἀλειπούμει, ἀμα ἐδίλεπε σκίουρον (βερβερίτσαν).

‘Ο Αύτοκρτιος ‘Ονωριος ἀφέρευ τὰς σχεδάς του εἰς τὸ νὰ ἀνατρέψῃ λευκάς δρυνθας μίαν εἰς αὐτῶν ἀγάπα παρὰ πάταια ἄλλην καὶ τὴν ἐπωνύματι ‘Ρω-